

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.15.0136.N

A.V.,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, Drie Koningenstraat 3, waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

FEDERAAL AGENTSCHAP VOOR BEROEPSRISICO'S (Fedris), met zetel te 1050 Elsene, Troonstraat 100,

verweerder,

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Gent van 17 mei 2013.

Raadsheer Antoine Lievens heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Eerste onderdeel

1. Krachtens artikel 69, eerste lid, eerste zin, Arbeidsongevallenwet verjaart de rechtsvordering tot betaling van de vergoedingen na drie jaar.

Krachtens artikel 70 Arbeidsongevallenwet, zoals hier toepasselijk, worden de verjaringen bepaald bij artikel 69 op de gewone wijzen geschorst of gestuit. Die verjaringen kunnen bovendien gestuit worden door een ter post aangetekende brief of door een rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval, gesteund op een andere rechtsgrond.

2. Uit artikel 70 Arbeidsongevallenwet volgt niet dat elke rechtsvordering tot betaling die gegrond is op een arbeidsongeval, ongeacht haar voorwerp, ertoe zou strekken de verjaring van een vordering met dezelfde rechtsgrond maar met een ander voorwerp te stuiten.

In zoverre het onderdeel uitgaat van een andere rechtsopvatting, faalt het naar recht.

3. Met het oordeel dat de eerste, bij dagvaarding van 11 februari 2003 ingeleide vordering, de verjaring van de bij dagvaarding van 10 mei 2007 ingeleide vordering niet stuit op grond dat het ging om een vordering met een ander voorwerp, voegt het arrest geen voorwaarde toe aan artikel 70, tweede zin, Arbeidsongevallenwet.

In zoverre kan het onderdeel niet worden aangenomen.

(...)

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de verweerder tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiser op 137,95 euro.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Beatrijs Deconinck, als voorzitter, en de raadsheren Koen Mestdagh, Geert Jocqué, Antoine Lievens en Bart Wylleman, en in openbare rechtszitting van 6 februari 2017 uitgesproken door sectievoorzitter Beatrijs Deconinck, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Vanessa Van de Sijpe.

V. Van de Sijpe

B. Wylleman

A. Lievens

G. Jocqué

K. Mestdagh

B. Deconinck

6 FEBRUARI 2017

s.15.0136.N/4

24208/W/WVE/04

VOORZIENING IN CASSATIE

Aan het Hof van Cassatie van België

5

geeft te kennen:

A.V.,
eiser tot cassatie,

10

vertegenwoordigd door de ondergetekende, Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, aan de Drie Koningenstraat 3, waar keuze van woonplaats wordt gedaan,

wat volgt.

15

De eiser, voornoemd, verklaart hierbij zich in cassatie te voorzien tegen het hieronder nader omschreven arrest en cassatieberoep aan te tekenen tegen de hieronder nader aangewezen partij.

20

I. BESTREDEN UITSPRAAK EN PARTIJ WAARTEGEN CASSATIEBEROEP WORDT AANGETEKEND

25

Dit cassatieberoep is gericht tegen het arrest dat op 17 mei 2013 door de eerste kamer van het arbeidshof te Gent, afdeling Gent, op tegenspraak werd gewezen in de zaak, ingeschreven op de algemene rol onder het nummer 2012/AG/300, van de eiser, als geïntimeerde, tegen:

30

het FONDS VOOR ARBEIDSONGEVALLEN, openbare instelling met rechtspersoonlijkheid, toen appelland, thans verweerder in cassatie,

en tegen die verwerende partij.

Deze voorziening in cassatie is gesteund op de volgende middelen en conclusie.

II. FEITEN EN RETROACTA VAN DE PROCEDURE

35

1. De eiser werd op 9 november 1979 het slachtoffer van een arbeidsongeval toen hij een praktijkles volgde in het Stedelijk Instituut voor het Bouwbedrijf te Gent. Hij liep een breuk aan de linker enkel op doordat een stapel platen omver viel.

40

Het arbeidsongeval werd erkend en ten laste genomen. De gevolgen ervan werden vastgelegd in een overeenkomst-vergoeding die door de arbeidsrechtbank werd gehomologeerd op 22 april 1983. De consolidatiedatum werd vastgesteld op 1 oktober 1980 en de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid op tien procent. De herzieningstermijn van drie jaar na homologatie van de overeenkomst-vergoeding verstreek op 22 april 1986.

45

50

In 2001 vroeg de eiser een verergeringstoeslag. Dat werd toegestaan en de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid werd op twaalf procent gebracht vanaf 1 september 2001.

55

60

65

2. Op 11 februari 2003 ging de eiser voor een eerste maal over tot dagvaarding van de verweerder voor de arbeidsrechtbank te Gent. De vordering van de eiser strekte ertoe de verweerder te horen veroordelen tot "*het betalen, benevens de wettelijke en gerechtelijke intresten, van de medische kosten van de voorgestelde heelkundige ingreep voor het plaatsen van een enkelprothese, evenals de vergoedingen voor de ermee gepaard gaande periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid*". In subsidiaire orde vorderde de eiser de aanstelling van een deskundige met als opdracht de op dat ogenblik nog bestaande letsels als gevolg van het arbeidsongeval van 9 november 1979 te beschrijven en zijn advies te geven over het medisch nut van de voorgestelde heelkundige ingreep voor plaatsing van een enkelprothese. Bij tussenvonnissen van 24 oktober 2003 werd dokter G. V aangesteld als gerechtsdeskundige. Vervolgens werd bij eindvonnis van 18 november 2005 beslist dat de heelkundige ingreep, een enkelarthrodese, het gevolg was van het arbeidsongeval. De verweerder werd veroordeeld tot betaling van de kosten van de medische ingreep en tot vergoeding van de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid.

70

De medische ingreep werd uitgevoerd op 18 januari 2006. De eiser was nadien enkele periodes tijdelijk arbeidsongeschikt.

De eiser is van mening dat hij ook voor de periode van tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid die aan de ingreep *voorafging*, recht heeft op een vergoeding ten laste van de verweerder. Het gaat om een periode van ongeveer vier
75 jaar, met name van 16 januari 2002 tot en met 17 januari 2006.

Op medisch vlak is er inhoudelijk geen betwisting. De gerechtsdeskundige stelt dat de tijdelijke arbeidsongeschiktheid in die periode van 16 januari 2002 tot en met 17 januari 2006 haar oorzaak vindt in het arbeidsongeval van 9 november
80 1979. Toch weigerde de verweerder hiervoor (met toepassing van artikel 25*bis* van de Arbeidsongevallenwet) tussen te komen. Volgens de verweerder is sprake van verjaring.

3.1. De eiser ging op 10 mei 2007 andermaal over tot *dagvaarding* van de verweerder voor de arbeidsrechtbank te Gent. De vordering van de eiser strekte er
85 toe de verweerder (op grond van artikel 25*bis* (*juncto* artikel 25) van de Arbeidsongevallenwet) te horen veroordelen tot betaling van de vergoedingen voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid voor de periode van 16 januari 2002 tot 17 januari 2006. In ondergeschikte orde vorderde hij de aanstelling van een deskundige
90 met als opdracht de ingevolge het arbeidsongeval opgelopen letsels te beschrijven en advies te geven of hij ingevolge het arbeidsongeval van 9 november 1979 arbeidsongeschikt was in de periode van 16 januari 2002 tot 17 januari 2006.

Bij *tussenvonnis* van 23 juni 2008 verklaarde de eerste kamer van de arbeidsrechtbank te Gent de vordering van de eiser ontvankelijk. Vooraleer ten gronde
95 te beslissen, werd dokter G. V. als deskundige aangesteld met als opdracht te bepalen in hoeverre de periode van arbeidsongeschiktheid die zich uitstrekt van 16 januari 2002 tot 18 januari 2006 (zijnde de datum van de heelkundige ingreep), het gevolg is van het arbeidsongeval waarvan de eiser op 9 november
100 1979 het slachtoffer was.

De deskundige legde zijn definitief verslag neer ter griffie op 16 juni 2009.

In zijn conclusie na het tussenvonnis voerde de verweerder aan dat de vordering
105 van de eiser gedeeltelijk verjaard zou zijn aangezien de door de Arbeidsongevallenwet voorziene verjaringstermijn van drie jaar zou verstreken zijn.

De eerste kamer van de arbeidsrechtbank te Gent verklaarde bij *eindvonnis* van 23 april 2012 de vordering van de eiser gegrond. De arbeidsrechtbank zegde

110 voor recht dat de eiser tijdelijk volledig arbeidsongeschikt was gedurende de pe-
riode van 16 januari 2002 tot 18 januari 2006. De verweerder werd veroordeeld
tot betaling van de hiermee overeenstemmende vergoedingen onder verminde-
ring van de eventuele tussenkomst van de “mutualiteit”, vermeerderd met de wet-
telijke interesten en verminderd met de sommen die inmiddels zouden betaald
115 zijn.

3.2. De verweerder stelde bij verzoekschrift neergelegd ter griffie op 21 augustus
2012 tegen het voormelde vonnis *hoger beroep* in bij het arbeidshof te Gent. Dat
hoger beroep strekte ertoe het eerste vonnis te horen tenietdoen in al zijn be-
schikkingen, en, opnieuw recht sprekende, te horen vaststellen dat de oorspron-
kelijke vordering van de eiser tegen de verweerder tot het verkrijgen van een tij-
delijke verergeringsvergoeding voor de periode van 16 januari 2002 tot en met 18
120 januari 2006 als gevolg van het arbeidsongeval van 9 november 1979 vervallen
is wegens verjaring.

125 De eerste kamer van het arbeidshof te Gent verklaart bij *arrest* van 17 mei 2013
het hoger beroep van de verweerder ontvankelijk en gegrond. Het arbeidshof
vernietigt het vonnis van de eerste kamer van de arbeidsrechtbank te Gent van
23 april 2012 in al zijn beschikkingen behalve wat de gerechtskosten betreft. Het
130 wijst de initiële vordering van de eiser af als ongegrond (verjaard). De verweerder
wordt veroordeeld tot betaling van de kosten van de procedure in hoger beroep.

Tegen dat arrest voert de eiser het volgende middel tot cassatie bestaande uit twee
onderdelen aan.
135

III. MIDDELEN

Eerste middel

140

MIDDEL

Geschonden wettelijke bepalingen

145 - de artikelen 25, 25bis, 28, 28bis, eerste en tweede lid, 69, eerste lid, en 70, in de versie toepasselijk vóór de wijziging ervan bij wet van 13 juli 2006, van de wet van 10 april 1971 betreffende de arbeidsongevallen

- de artikelen 1319, 1320, 1322, eerste lid, en 2244, in de versie toepasselijk vóór de wijziging ervan bij wetten van 25 juli 2008 en 23 mei 2013, van het Burgerlijk Wetboek

150

Aangevochten beslissing

155 In de bestreden beslissing verklaart het arbeidshof het hoger beroep van de verweerder gegrond. Het arbeidshof vernietigt het vonnis van de eerste kamer van de arbeidsrechtbank te Gent van 23 april 2012 in al zijn beschikkingen behalve wat de gerechtskosten betreft. Het wijst de initiële vordering van de eiser af als ongegrond. Na beslist te hebben dat er in principe verjaring is, beslist het arbeidshof dat er geen sprake is van een stuiting van de verjaring. Het arbeidshof neemt die

160 laatste beslissing op grond van alle vaststellingen en motieven waarop zij steunt en die hier beschouwd worden integraal te zijn hernomen en in het bijzonder de volgende:

“[De eiser] voert echter aan dat hij de verjaring heeft gestuit.

165

Hij verwijst vooreerst naar de dagvaarding van 11 februari 2003. Deze dagvaarding betrof echter enkel de medische kosten van de heelkundige ingreep voor het plaatsen van een enkelprothese, evenals de vergoedingen voor de ermee gepaard gaande periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid. Uit deze dagvaarding blijkt niet dat [de eiser] ook een vordering stelde voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid vooraf-

170

175 gaand aan de medische ingreep. Hij stelde integendeel enkel een vordering voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die gepaard gaat met de medische ingreep, of met andere woorden voor de periode die volgde op die medische ingreep.

180 Het ging om een vordering met een ander voorwerp dan de huidige, hetgeen ter zake determinerend is (vgl. Cass. 8 mei 2006, Arr. Cass. 2006, afl. 5, 1044). De uitleg die [de eiser] ter zake geeft bij het woord “rechtsvordering” doet derhalve niet ter zake.

Het arbeidshof is dan ook van oordeel dat er geen sprake is van een stuiting.

185 [De eiser] verwijst naar een cassatiearrest van 20 mei 1985 (R.W. 1985-86, 2688, concl. O.M.). Dat cassatiearrest heeft evenwel betrekking op een geheel andere problematiek en houdt zelfs nog verband met de oude rechtspraak over de vorige arbeidsongevallenwet van 1903 [...]. Die rechtspraak – zoals herhaald op 20 mei 1985 – hield in dat er toch sprake kan zijn van een stuiting wanneer het slachtoffer de verkeerde partij in het geding betreft (bv. een vordering tegen de werkgever, tegen de derde aansprakelijke, of tegen de arbeidsongevallenverzekeraar terwijl het tegen het FAO moest zijn). Dit is een geheel andere situatie dan degene die thans ter beoordeling voorligt. Het door [de eiser] geciteerde deel van het advies van het Openbaar Ministerie bij dat arrest is uit zijn context gehaald. Er werd geenszins bedoeld te zeggen dat een vordering in verband met het arbeidsongeval een stuitende werking heeft voor alle andere mogelijke vorderingen in verband met datzelfde arbeidsongeval. Dat is in elk geval ook niet de mening van het arbeidshof.”

190

195

200 (blz. 4, midden t.e.m. blz. 5, bovenaan, van het bestreden arrest)

Grieven

205 *Eerste onderdeel*

1.1.1. Krachtens artikel 25, eerste lid, van de wet van 10 april 1971 betreffende de arbeidsongevallen, hieronder afgekort als de Arbeidsongevallenwet, heeft de getroffen, indien de blijvende arbeidsongeschiktheid veroorzaakt door het arbeidsongeval zodanig verergert dat hij het beroep, waarin hij gereclasseerd werd, tijdelijk niet meer kan uitoefenen, gedurende deze periode recht op de vergoedingen zoals bepaald in de artikelen [22](#), [23](#) en [23bis](#), dit zijn de vergoedingen voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid.

215 Op grond van artikel 25, derde lid, van de Arbeidsongevallenwet zijn, ingeval deze tijdelijke verergeringstoestanden zich voordoen na de termijn bepaald bij artikel 72, dit is na de herzieningstermijn, deze vergoedingen slechts verschuldigd bij een blijvende arbeidsongeschiktheid van ten minste 10 procent.

220 Artikel [25bis](#) van de Arbeidsongevallenwet bepaalt dat, voor de ongevallen overkomen vóór 1 januari 1988, ingeval de in artikel 25, derde lid, bedoelde tijdelijke verergeringstoestanden zich voordoen na de termijn bepaald bij artikel 72 bij een blijvende arbeidsongeschiktheid van ten minste 10 procent, de vergoedingen worden vastgesteld en uitgekeerd door het Fonds voor Arbeidsongevallen (de verweerder).

230 Krachtens artikel 28 van de Arbeidsongevallenwet heeft de getroffen recht op de geneeskundige, heilkundige, farmaceutische en verplegingszorgen en, onder de voorwaarden bepaald door de Koning, op de prothesen en orthopedische toestellen die ingevolge het ongeval nodig zijn.

235 Op grond van artikel [28bis](#), eerste lid, van de Arbeidsongevallenwet vallen voor de ongevallen overkomen vóór 1 januari 1988, de kosten van de in artikel 28 bedoelde zorgen slechts tot het einde van de bij artikel 72 bepaalde termijn ten laste van de verzekeringsonderneming, en vallen ze na deze (herzienings)termijn ten laste van het Fonds voor Arbeidsongevallen (de verweerder). Krachtens artikel [28bis](#), tweede lid, van diezelfde wet vallen voor de ongevallen overkomen vóór 1 januari 1988 de kosten voor prothesen en orthopedische toestellen slechts ten laste van de verzekeringsonderneming tot de datum van de homologatie of van de bekrachtiging van de overeenkomst of van de bij artikel 24 bedoelde beslissing.

240 1.1.2. Uit de vaststellingen van het arbeidshof in het bestreden arrest blijkt dat

245 - de eiser getroffen werd door een arbeidsongeval op 9 november 1979, dit is vóór 1 januari 1988 (o.m. blz. 1, punt “1. Feiten.”, eerste alinea, eerste zin, van het bestreden arrest);

250 - de eiser met dagvaarding van 11 februari 2003 een eerste vordering tegen de verweerder stelde tot betaling van de medische kosten van de voorgestelde heelkundige ingreep voor het plaatsen van een enkelprothese, evenals van de vergoedingen voor de ermee gepaard gaande periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid, gesteund op de voornoemde artikelen 25, *25bis* (tijdelijke verergeringsvergoedingen voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid), 28 en *28bis* (medische kosten) van de Arbeidsongevallenwet (o.m. blz. 1, laatste alinea, eerste en tweede zin, van het bestreden arrest).

255 Uit de stukken waarop uw Hof vermag acht te slaan en de vaststellingen van het arbeidshof in het bestreden arrest, blijkt dat de eiser met dagvaarding van 10 mei 2007 een tweede vordering tegen de verweerder stelde tot betaling van de vergoedingen voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die aan de medische ingreep voorafging, met name de periode van 16 januari 2002 tot 17 januari 2006, 260 (enkel) gesteund op de voornoemde artikelen 25 en *25bis* van de Arbeidsongevallenwet, m.a.w. betrekking hebbende op tijdelijke verergeringsvergoedingen voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid (o.m. blz. 2, punt “2. Procedure”, eerste alinea, van het bestreden arrest).

265 1.1.3. Krachtens artikel 69, eerste lid, van de Arbeidsongevallenwet verjaart de rechtsvordering tot betaling van “de vergoedingen”, dit zijn alle wettelijke vergoedingen waarin is voorzien door die wet, na drie jaar.

270 Krachtens artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet kunnen de verjaringen van drie jaar bepaald bij artikel 69 gestuit worden door een rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval, gesteund op een andere rechtsgrond.

De rechtsgrond van een rechtsvordering bestaat in de toe te passen rechtsnorm waaraan de vordering moet worden getoetst.

275 Het voorwerp van een rechtsvordering is wat men vordert, met andere woorden het gewenste resultaat.

280 Volgens de bewoordingen van artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet wordt de verjaring van een vordering tot betaling wegens het arbeidsongeval

285 dus gestuit door een andere rechtsvordering (1) tot betaling wegens het arbeidsongeval gesteund (2) op een andere rechtsgrond. De toepassing van de in die bepaling vermelde stuitingsdaad bestaande in “een rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval, gesteund op een andere rechtsgrond” vereist dus enkel het
290 voorhanden zijn van twee rechtsvorderingen tot betaling wegens het arbeidsongeval gesteund op een andere rechtsgrond. Voor de toepassing van die specifieke, in artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet bepaalde stuitingsdaad, is op grond van de tekst van de wet enkel vereist dat beide rechtsvorderingen (de vroegere vordering, die een stuitende werking heeft, en de latere vordering, waarvan de eventuele verjaring aan de orde is) strekken tot betaling wegens het arbeidsongeval, d.i. tot het verkrijgen van een vergoeding van de schade die het ongeval heeft veroorzaakt en door de arbeidsongevallenverzekering wordt gedekt, en gesteund zijn op een andere rechtsgrond, d.i. een andere toe te passen rechtsnorm waaraan de vordering moet worden getoetst. Voor de toepassing van die specifieke
295 ke stuitingsdaad is wat het *voorwerp* van beide rechtsvorderingen betreft, vereist, maar ook voldoende, dat het bestaat in de betaling van een vergoeding wegens het arbeidsongeval, d.i. tot het verkrijgen van een vergoeding van de schade die het ongeval heeft veroorzaakt en door de arbeidsongevallenverzekering wordt gedekt. Artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet vereist voor de toepassing
300 van de daarin bepaalde specifieke stuitingsdaad bestaande in “een rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval gesteund op een andere rechtsgrond”, niet dat die rechtsvordering exact hetzelfde voorwerp dient te hebben als de latere vordering. Determinerend voor de toepassing van die specifieke stuitingsgrond is dus dat de oorspronkelijke vordering een andere rechtsgrond heeft dan de latere vordering, en dus niet dat die oorspronkelijke vordering hetzelfde voorwerp heeft dan
305 die latere vordering. Het louter voorhanden zijn van een ander voorwerp van beide rechtsvorderingen, sluit de toepassing van die specifieke stuitingsdaad dus niet uit.

310 De specifieke, in artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet bepaalde stuitingsdaad bestaande in “een rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval gesteund op een andere rechtsgrond”, houdt dus in dat de vordering tot betaling van een arbeidsongevallenvergoeding wordt gestuit door elke andere vordering tot betaling wegens het arbeidsongeval, d.i. die ertoe strekt vergoeding te verkrijgen van de schade die het ongeval heeft veroorzaakt en door de arbeidsongevallenverzekering wordt gedekt, en gesteund is op een andere rechtsgrond,
315 d.i. een andere toe te passen rechtsnorm waaraan de vordering moet worden getoetst, ook al hebben beide vorderingen niet exact hetzelfde en dus een ander voorwerp (maar houden zij wel verband met hetzelfde sequel, d.i. hetzelfde letsel of dezelfde medische toestand).

320

1.1.4. Zowel de eerste, met een dagvaarding van 11 februari 2003 ingeleide, vordering van de eiser tot betaling van de medische kosten van de voorgestelde heilkundige ingreep voor het plaatsen van een enkelprothese, evenals van de vergoedingen voor de ermee gepaard gaande periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid, als de met dagvaarding van 10 mei 2007 ingeleide vordering tot betaling van de vergoedingen voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die aan de medische ingreep voorafging, met name de periode van 16 januari 2002 tot 17 januari 2006, is een rechtsvordering *tot betaling wegens het arbeidsongeval*, d.i. tot het verkrijgen van een vergoeding van de schade die het ongeval heeft veroorzaakt en door de arbeidsongevallenverzekering wordt gedekt, in de zin van artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet.

De *rechtsgrond*, in de zin van de toe te passen rechtsnorm waaraan de vordering moet worden getoetst, van de eerste, met een dagvaarding van 11 februari 2003 ingeleide, vordering van de eiser tot betaling van de medische kosten van de voorgestelde heilkundige ingreep voor het plaatsen van een enkelprothese, evenals van de vergoedingen voor de ermee gepaard gaande periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid, bestaat in de artikelen 28 en 28*bis* van de Arbeidsongevallenwet (medische kosten) en de artikelen 25 en 25*bis* van diezelfde wet (tijdelijke verergeringsvergoedingen voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid). De rechtgrond van de met een dagvaarding van 10 mei 2007 ingeleide vordering tot betaling van de vergoedingen voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die aan de medische ingreep voorafging, met name de periode van 16 januari 2002 tot 17 januari 2006, bestaat enkel in de artikelen 25 en 25*bis* van de Arbeidsongevallenwet (tijdelijke verergeringsvergoedingen voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid). De eerste, met een dagvaarding van 11 februari 2003 ingeleide, vordering heeft dus niet exact dezelfde en dus een andere rechtsgrond dan de met een dagvaarding van 10 mei 2007 ingeleide vordering.

Aangezien de eerste, met een dagvaarding van 11 februari 2003 ingeleide, vordering aldus een rechtsvordering betreft tot betaling wegens het arbeidsongeval gesteund op een andere rechtsgrond (dan die van de huidige met een dagvaarding van 10 mei 2007 ingeleide vordering) en dus zowel de eerste, bij dagvaarding van 11 februari 2003 ingeleide, vordering als de bij dagvaarding van 10 mei 2007 ingeleide vordering, rechtsvorderingen betreffen tot betaling wegens het arbeidsongeval gesteund op een andere rechtsgrond, werd de verjaring van de tweede genoemde vordering met toepassing van artikel 70, tweede zin, van de

Arbeidsongevallenwet gestuit door die eerstgenoemde vordering, ook al hebben beide vorderingen niet exact hetzelfde en dus een ander voorwerp.

360

1.2.1. Na vastgesteld te hebben dat de eiser aanvoert dat hij de verjaring heeft gestuit en vooreerst verwijst naar de dagvaarding van 11 februari 2003, en overwogen te hebben dat deze dagvaarding echter enkel de medische kosten van de heelkundige ingreep voor het plaatsen van een enkelprothese, evenals de vergoedingen voor de ermee gepaard gaande periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid betrof, dat uit deze dagvaarding niet blijkt dat de eiser ook een vordering stelde voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid voorafgaand aan de medische ingreep, dat hij integendeel enkel een vordering stelde voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die gepaard gaat met de medische ingreep, of met andere woorden voor de periode die volgde op die medische ingreep, dat het ging om een vordering met een ander voorwerp dan de huidige, hetgeen ter zake determinerend is, en dat de uitleg die de eiser ter zake geeft bij het woord “rechtsvordering” derhalve niet ter zake doet, beslist het arbeidshof dat er geen sprake is van een stuiting (blz. 4, vierde t.e.m. zevende alinea, van het bestreden arrest).

375

Het arbeidshof sluit aldus de toepassing van de in artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet bepaalde specifieke stuitingsdaad bestaande in “een rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval gesteund op een andere rechtsgrond”, uit op grond dat het ging om een vordering met een ander voorwerp dan die over de eventuele verjaring waarvan het arbeidshof zich diende uit te spreken.

380

1.2.2. Na vastgesteld te hebben dat de eiser verwijst naar een arrest van uw Hof van 20 mei 1985, overweegt het arbeidshof dat dat arrest van uw Hof evenwel betrekking heeft op een geheel andere problematiek en zelfs nog verband houdt met de oude rechtspraak over de vorige arbeidsongevallenwet van 1903, dat die rechtspraak – zoals herhaald op 20 mei 1985 – inhield dat er toch sprake kan zijn van een stuiting wanneer het slachtoffer de verkeerde partij in het geding betreft (bv. een vordering tegen de werkgever, tegen de derde aansprakelijke, of tegen de arbeidsongevallenverzekeraar terwijl het tegen het Fonds voor Arbeidsongevallen moest zijn), dat dit een geheel andere situatie is dan degene die thans ter beoordeling voorligt, dat het door de eiser geciteerde deel van het advies van het openbaar ministerie bij dat arrest uit zijn context is gehaald, dat geenszins werd bedoeld te zeggen dat een vordering in verband met het arbeidsongeval een stuitende werking heeft voor alle andere mogelijke vorderingen in verband met dat-

395

zelfde arbeidsongeval, en dat dat in elk geval ook niet zijn mening is (blz. 4, onderaan t.e.m. blz. 5, bovenaan, van het bestreden arrest).

400 Het arbeidshof oordeelt aldus dat een vordering in verband met het arbeidsongeval geen stuitende werking heeft voor alle andere mogelijke vorderingen in verband met datzelfde arbeidsongeval.

405 1.2.3. Zoals hierboven onder 1.1 werd uiteengezet, is voor de toepassing van de specifieke, in artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet bepaalde, stuitingsdaad bestaande in “een rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval gesteund op een andere rechtsgrond”,

410 - enkel vereist dat beide rechtsvorderingen (de vroegere vordering, die een stuitende werking heeft, en de latere vordering, waarvan de eventuele verjaring aan de orde is) strekken tot betaling wegens het arbeidsongeval, d.i. tot het verkrijgen van een vergoeding van de schade die het ongeval heeft veroorzaakt en door de arbeidsongevallenverzekering wordt gedekt, en gesteund zijn op een andere rechtsgrond, d.i. een andere toe te passen rechtsnorm waaraan de vordering moet worden getoetst;

415 - wat het *voorwerp* van beide rechtsvorderingen betreft, vereist, maar ook voldoende, dat het bestaat in de betaling van een vergoeding wegens het arbeidsongeval, d.i. tot het verkrijgen van een vergoeding van de schade die het ongeval heeft veroorzaakt en door de arbeidsongevallenverzekering wordt gedekt, en dus niet dat de eerste rechtsvordering exact hetzelfde voorwerp dient te hebben als de latere vordering, zodat de loutere omstandigheid dat beide rechtsvorderingen een
420 ander voorwerp hebben, de toepassing van die specifieke stuitingsdaad niet uitsluit.

425 Door te beslissen dat de eerste, bij dagvaarding van 11 februari 2003 ingeleide, vordering de verjaring van de bij dagvaarding van 10 mei 2007 ingeleide vordering niet stuit op de overweging dat het ging om een vordering met een ander voorwerp dan die waarover het uitspraak moet doen (“hetgeen ter zake determinerend is”) en aldus voor de toepassing van de voornoemde specifieke stuitingsdaad te vereisen dat die eerdere rechtsvordering ook hetzelfde voorwerp dient te hebben als de latere vordering, voegt het arbeidshof dan ook een voorwaarde toe aan artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet, die deze wettelijke bepaling
430 niet bevat.

Aangezien het voor de al dan niet toepassing van de voornoemde specifieke stuitingsgrond determinerend is dat de oorspronkelijke vordering een andere rechts-

435 grond heeft dan de latere vordering en dus niet dat die oorspronkelijke vordering
een ander voorwerp heeft dan die latere vordering, acht het arbeidshof niet wettig
de omstandigheid dat het ging om een vordering met een andere voorwerp dan de
huidige, determinerend voor de al dan niet toepassing van die specifieke stuitings-
daad.

440

Aangezien, zoals hierboven uiteengezet onder 1.1.4, de eerste, bij dagvaarding
van 11 februari 2003 ingeleide, vordering van de eiser een rechtsvordering be-
treft tot betaling wegens het arbeidsongeval gesteund op een andere rechts-
grond, en de verjaring van de bij dagvaarding van 10 mei 2007 ingeleide vorde-
ring met toepassing van artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet
445 heeft gestuit, ook al hebben beide vorderingen een ander voorwerp, schendt het
arbeidshof, door te beslissen dat er geen sprake is van een stuiting van de verja-
ring, op grond van de overweging dat *“het ging om een vordering met een andere
voorwerp dan de huidige, hetgeen ter zake determinerend is”*, zonder met enige
450 vaststelling of overweging uit te sluiten dat beide rechtsvorderingen een andere
rechtsgrond hadden,

- de artikelen 25 en 25*bis* van de wet van 10 april 1971 betreffende de arbeids-
ongevallen, die de rechtsgrond uitmaken van de bij dagvaarding van 10 mei
2007 ingeleide vordering tot betaling van de vergoedingen voor de periode
455 van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die aan de medische ingreep voorafging,
met name de periode van 16 januari 2002 tot 17 januari 2006,

- de artikelen 28, en 28*bis*, eerste en tweede lid, van de wet van 10 april 1971
betreffende de arbeidsongevallen, die de (minstens gedeeltelijke) rechtsgrond
uitmaken van de eerste, bij dagvaarding van 11 februari 2003 ingeleide, vord-
460 ering van de eiser tot betaling van de medische kosten van de voorgestelde
heelkundige ingreep voor het plaatsen van een enkelprothese, evenals van de
vergoedingen voor de ermee gepaard gaande periode van tijdelijke arbeids-
ongeschiktheid,

- de artikelen 69, eerste lid, en 70, inzonderheid tweede zin, in de versie toepasselijk
465 vóór de wijziging ervan bij wet van 13 juli 2006, van de wet van 10 april 1971 betreffende
de arbeidsongevallen, uit de samenlezing waarvan volgt dat de verjaring van
een vordering tot betaling wegens het arbeidsongeval wordt gestuit door een
andere rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval gesteund op een
andere rechtsgrond.

470

Conclusie

Het arbeidshof beslist niet wettig dat er geen sprake is van een stuiting van de verjaring en wijst de initiële vordering van de eiser niet wettig af als ongegrond (schending van de artikelen 25, 25bis, 28, 28bis, eerste en tweede lid, 69, eerste lid, en 70, inzonderheid tweede zin, in de versie toepasselijk vóór de wijziging ervan bij wet van 13 juli 2006, van de wet van 10 april 1971 betreffende de arbeidsongevallen).

480 *Tweede onderdeel*

2.1.1. Krachtens artikel 69, eerste lid, van de Arbeidsongevallenwet verjaart de rechtsvordering tot betaling van “de vergoedingen”, dit zijn alle wettelijke vergoedingen waarin is voorzien door die wet, na drie jaar.

485

Krachtens artikel 70, eerste zin, van de Arbeidsongevallenwet worden de verjaringen van drie jaar bepaald bij artikel 69 op de gewone wijzen gestuit.

490

Krachtens artikel 2244 van het Burgerlijk Wetboek heeft een dagvaarding voor het gerecht een stuitende werking op de verjaring.

495

Op grond van de artikelen 70, eerste zin, van de Arbeidsongevallenwet en 2244 van het Burgerlijk Wetboek stuit een dagvaarding voor het gerecht als gewone stuitingswijze de verjaring van drie jaar bedoeld in artikel 69 van die wet.

500

In de zin van artikel 2244 van het Burgerlijk Wetboek strekt een dagvaarding voor het gerecht ertoe de verjaring te stuiten van de vordering die ze inleidt en van de vorderingen die daarin virtueel begrepen zijn.

505

Om te oordelen of een vordering virtueel begrepen is in de oorspronkelijke vordering, moet rekening worden gehouden met hun voorwerp. Opdat een vordering virtueel in een andere zou zijn begrepen, mag zij niet nieuw zijn in haar juridisch voorwerp, maar alleen in de concrete invulling ervan, voor zover die invulling de concrete aard van de oorspronkelijke vordering niet wijzigt, maar die slechts nader preciseert, aanvult of verbetert. Wanneer uit de bewoordingen van de oorspronkelijke vordering duidelijk is dat de eiser, minstens in het achterhoofd, al bij het instellen van die eerste vordering de bedoeling had ook het voorwerp van de tweede vordering te vragen, is die tweede vordering daarin virtueel begrepen.

510 Uw Hof is bevoegd na te gaan of de feitenrechter uit de door hem aangegeven feitelijke elementen wettig heeft kunnen afleiden dat een later gestelde vordering al dan niet virtueel begrepen is in de in de oorspronkelijke dagvaarding gestelde vordering.

515 2.1.2. Krachtens de artikelen 1319, 1320 en 1322, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek mag de rechter die zijn beslissing steunt op een bepaalde akte, de bewijskracht van die akte niet miskennen. De rechter miskent de bewijskracht van een akte wanneer hij beslist dat die akte iets inhoudt wat ze niet inhoudt of iets niet inhoudt wat ze wel inhoudt.

520

2.2.1. Uit de vaststellingen van het arbeidshof in het bestreden arrest, blijkt dat de eiser in een dagvaarding van 11 februari 2003 een eerste vordering tegen de verweerder stelde tot betaling van de medische kosten van de voorgestelde heelkundige ingreep voor het plaatsen van een enkelprothese, evenals van de vergoedingen voor de ermee gepaard gaande periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid (o.m. blz. 1, laatste alinea, eerste en tweede zin, van het bestreden arrest).

525

Uit de stukken waarop uw Hof vermag acht te slaan en de vaststellingen van het arbeidshof in het bestreden arrest, blijkt dat de eiser in een dagvaarding van 10 mei 2007 een tweede vordering tegen de verweerder stelde tot betaling van de vergoedingen voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die aan de medische ingreep voorafging, met name de periode van 16 januari 2002 tot 17 januari 2006 (o.m. blz. 2, punt “2. Procedure”, eerste alinea, van het bestreden arrest).

530

535 2.2.2. Na vastgesteld te hebben dat de eiser aanvoert dat hij de verjaring heeft gestuit en vooreerst verwijst naar de dagvaarding van 11 februari 2003, en dat deze dagvaarding echter enkel de medische kosten van de heelkundige ingreep voor het plaatsen van een enkelprothese, evenals de vergoedingen voor de ermee gepaard gaande periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid betref, en na overwogen te hebben dat uit deze dagvaarding niet blijkt dat de eiser ook een vordering stelde voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid voorafgaand aan de medische ingreep, dat hij integendeel enkel een vordering stelde voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die gepaard gaat met de medische ingreep, of met andere woorden voor de periode die volgde op die medische ingreep, dat het ging om een vordering met een ander voorwerp dan de huidige, hetgeen ter zake determinerend is, en dat de uitleg die de eiser ter zake geeft bij het woord “rechts-

540

545

vordering” derhalve niet ter zake doet, beslist het arbeidshof dat er geen sprake is van een stuiting (blz. 4, vierde t.e.m. zevende alinea, van het bestreden arrest).

550 Na geoordeeld te hebben dat uit de oorspronkelijke dagvaarding van 11 februari 2003 niet blijkt dat de eiser ook een vordering stelde voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid voorafgaand aan de medische ingreep en hij integendeel enkel een vordering stelde voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die gepaard gaat met de medische ingreep, of met andere woorden voor de
555 periode die volgde op die medische ingreep, sluit het arbeidshof aldus de toepassing van de in artikel 2244 van het Burgerlijk Wetboek bepaalde stuitingsdaad bestaande in een dagvaarding voor het gerecht, die als gemeenrechtelijke stuitingsdaad op grond van artikel 70, eerste zin, van de Arbeidsongevallenwet ook van toepassing is op de verjaringen bepaald bij artikel 69 van die wet, uit op
560 grond dat het ging om een vordering met een ander voorwerp dan de huidige. Door te overwegen dat het ging om een vordering met een ander voorwerp dan de huidige, geeft het arbeidshof ook aan dat de huidige vordering niet virtueel inbegrepen was in de eerste vordering, gesteld in de oorspronkelijke dagvaarding van 11 februari 2003, aangezien een nieuwe virtueel in de eerste vordering inbe-
565 grepen vordering geacht moet worden hetzelfde voorwerp te hebben als de eerste vordering.

2.3.1. Uit de overwegingen van het arbeidshof dat uit de oorspronkelijke dagvaarding van 11 februari 2003 niet blijkt dat de eiser ook een vordering stelde
570 voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid voorafgaand aan de medische ingreep en hij integendeel enkel een vordering stelde voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die gepaard gaat met de medische ingreep, of met andere woorden voor de periode die volgde op die medische ingreep, blijkt dat het arbeidshof oordeelt dat de in de oorspronkelijke dagvaarding van 11 fe-
575 bruari 2003 vermelde “*vergoedingen voor de ermee gepaard gaande periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid*” enkel slaan op de vergoedingen voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die volgde op, en dus niet voor degene die voorafging aan, de medische ingreep.

580 De in de oorspronkelijke dagvaarding van 11 februari 2003 vermelde “*vergoedingen voor de ermee gepaard gaande periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid*” slaan evenwel zowel op de vergoedingen voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die volgde op, als voor degene die voorafging aan, de medische

ingreep: onder "*ermee gepaard gaande*" dient immers zowel eraan voorafgaande
585 als erop volgende te worden verstaan.

Met zijn overweging dat uit de oorspronkelijke dagvaarding van 11 februari 2003
niet blijkt dat de eiser ook een vordering stelde voor de periode van tijdelijke ar-
beidsongeschiktheid voorafgaand aan de medische ingreep en dat hij integendeel
590 enkel een vordering stelde voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid
die volgde op die medische ingreep, beslist het arbeidshof aldus dat die oorspron-
kelijke dagvaarding van 11 februari 2003 iets niet inhoudt wat ze wel inhoudt, en
miskent het dus de bewijskracht ervan. Daardoor schendt het arbeidshof de artike-
len 1319, 1320 en 1322, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek.

595

2.3.2. Het *voorwerp* van de bij dagvaarding van 11 februari 2003 ingeleide oor-
spronkelijke vordering van de eiser bestaat, zo blijkt uit de vaststellingen van het
arbeidshof en de stukken waarop uw Hof vermag acht te slaan, in de veroordeling
van de verweerder tot betaling van de medische kosten van de voorgestelde heel-
600 kundige ingreep voor het plaatsen van een enkelprothese, evenals van de vergoe-
dingen voor de *ermee gepaard gaande* periode van tijdelijke arbeidsongeschikt-
heid. Het voorwerp van de huidige met dagvaarding van 10 mei 2007 ingeleide
vordering van de eiser bestaat, zoals blijkt uit diezelfde vaststellingen en stukken,
in de veroordeling van de verweerder tot betaling van de vergoedingen voor de
605 periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die aan de medische ingreep vooraf-
ging, met name de periode van 16 januari 2002 tot 17 januari 2006.

Onder de eerste vordering tot betaling van de medische kosten van de voorge-
stelde heelkundige ingreep en van de vergoedingen voor *de ermee gepaard*
610 *gaande* periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid, moet, zoals hierboven toe-
gelicht onder 2.3.1, ook de vordering tot betaling van vergoedingen voor de peri-
ode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die aan de medische ingreep voorafging,
worden begrepen. Uit de vaststellingen van het arbeidshof blijkt eveneens dat
beide vorderingen verband houden met dezelfde heelkundige ingreep: ook de
615 vordering tot betaling van vergoedingen voor de periode van tijdelijke arbeidson-
geschiktheid die aan de medische ingreep voorafging, vertoont een verband met
die medische ingreep. Het voorwerp van de vordering bestaande in de betaling
van vergoedingen voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die aan
de medische ingreep voorafging, maakt dan ook slechts een loutere precisering
620 uit van het voorwerp van de eerste vordering, bestaande in de betaling van (de
medische kosten van de voorgestelde heelkundige ingreep voor het plaatsen van
een enkelprothese, evenals van) de vergoedingen voor *de ermee gepaard gaan-*

de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid, en was derhalve ook al virtueel in dat voorwerp van de eerste vordering begrepen.

625

Aangezien het voorwerp van de bij dagvaarding van 10 mei 2007 ingeleide vordering van de eiser tot betaling van de vergoedingen voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die aan de medische ingreep voorafging, met name de periode van 16 januari 2002 tot 17 januari 2006, dus al virtueel begrepen was in het voorwerp van de eerste met dagvaarding van 11 februari 2003 ingeleide vordering van de eiser tot betaling van de medische kosten van de voorgestelde heelkundige ingreep voor het plaatsen van een enkelprothese, evenals van de vergoedingen voor de ermee gepaard gaande periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid, heeft die oorspronkelijke dagvaarding van 11 februari 2003 de verjaring van de huidige met dagvaarding van 10 mei 2007 ingeleide vordering van de eiser met toepassing van de artikelen 70, eerste zin, van de Arbeidsongevallenwet en 2244 van het Burgerlijk Wetboek gestuit.

630

635

640

Door te beslissen dat er geen sprake is van een stuiting van de verjaring op de overweging dat het ging om een vordering met een ander voorwerp dan de huidige en dus dat de huidige vordering niet virtueel inbegrepen was in de eerste vordering, gesteld in de oorspronkelijke dagvaarding van 11 februari 2003, schendt het arbeidshof dan ook de artikelen 70, eerste zin, van de Arbeidsongevallenwet en 2244 van het Burgerlijk Wetboek, uit de samenlezing waarvan volgt dat een dagvaarding voor het gerecht de verjaring van drie jaar bedoeld in artikel 69 van die Arbeidsongevallenwet stuit voor de vordering die ze inleidt en voor de vorderingen die daarin virtueel begrepen zijn.

645

Conclusie

650

Het arbeidshof beslist niet wettig dat er geen sprake is van een stuiting van de verjaring en wijst de initiële vordering van de eiser niet wettig af als ongegrond (schending van de artikelen 69, eerste lid, 70, inzonderheid eerste zin, van de wet van 10 april 1971 betreffende de arbeidsongevallen, 1319, 1320, 1322, eerste lid, en 2244, in de versie toepasselijk vóór de wijziging ervan bij wetten van 25 juli 2008 en 23 mei 2013, van het Burgerlijk Wetboek).

655

TOELICHTING

660 *Met betrekking tot het eerste onderdeel*

1.1. Krachtens artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet kunnen de verjaringen bepaald bij artikel 69 gestuit worden door een rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval, gesteund op een andere rechtsgrond.

665

De bedoeling van dat artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet bestaat erin een bijkomende stuitingsdaad in te voeren ten voordele van, en ter bescherming van, het slachtoffer van een arbeidsongeval. Bij de interpretatie van die bepaling dient dan ook rekening te worden gehouden met die bedoeling: een voor het slachtoffer van een arbeidsongeval voordelige interpretatie dringt zich op.

670

1.2. De toepassing van de specifieke in artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet bepaalde stuitingsdaad bestaande in “een rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval, gesteund op een andere rechtsgrond”, vereist dus het voorhanden zijn van een “andere rechtsgrond” en dus niet een ander voorwerp.

675

De rechtsgrond van de vordering wordt doorgaans omschreven als de toe te passen rechtsnorm waaraan de vordering moet worden getoetst.

680

Volgens de bewoordingen van artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet wordt de verjaring van een vordering tot betaling wegens het arbeidsongeval dus gestuit door een andere rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval gesteund op een andere rechtsgrond. De toepassing van de in die bepaling vermelde stuitingsdaad bestaande in “een rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval, gesteund op een andere rechtsgrond” vereist dus enkel het voorhanden zijn van twee rechtsvorderingen tot betaling wegens het arbeidsongeval gesteund op een andere rechtsgrond. Voor de toepassing van die specifieke, in artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet bepaalde stuitingsdaad, is op grond van de tekst van de wet enkel vereist dat beide rechtsvorderingen (de vroegere vordering, die een stuitende werking heeft, en de latere vordering, waarvan de al dan niet verjaring aan de orde is) strekken tot betaling wegens het arbeidsongeval, d.i. tot het verkrijgen van een vergoeding van de scha-

685

690

695 de die het ongeval heeft veroorzaakt en door de arbeidsongevallenverzekering
wordt gedekt, en gesteund zijn op een andere rechtsgrond, d.i. een andere toe
passen rechtsnorm waaraan de vordering moet worden getoetst. Voor de toe-
passing van die specifieke stuitingsdaad is wat het *voorwerp* van beide rechts-
vorderingen betreft vereist, maar ook voldoende, dat het bestaat in de betaling
700 van een vergoeding wegens het arbeidsongeval, d.i. tot het verkrijgen van een
vergoeding van de schade die het ongeval heeft veroorzaakt en door de arbeids-
ongevallenverzekering wordt gedekt. Artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsonge-
vallenwet vereist voor de toepassing van de daarin bepaalde specifieke stui-
tingsdaad bestaande in “een rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidson-
705 geval gesteund op een andere rechtsgrond”, niet dat die rechtsvordering exact
hetzelfde voorwerp dient te hebben als de latere vordering. Determinerend voor
de toepassing van die specifieke stuitingsgrond is dus dat de oorspronkelijke
vordering een andere rechtsgrond heeft dan de latere vordering, en dus niet dat
die oorspronkelijke vordering hetzelfde voorwerp heeft dan die latere vordering.
710 Het louter voorhanden zijn van een ander voorwerp van beide rechtsvorderingen,
sluit de toepassing van die specifieke stuitingsdaad dus niet uit.

1.3. De eiser verwijst in dit verband ook naar de conclusie van toenmalig advo-
caat-generaal Lenaerts vóór een arrest van uw Hof van 20 mei 1985:

715 *“Luidens [artikel 70 van de Arbeidsongevallenwet] wordt de verjaring ge-
stuit op de gewone wijzen en bovendien “door een ter post aangetekende
brief met ontvangstbewijs of door een rechtsvordering tot betaling wegens
het arbeidsongeval, gesteund op een andere rechtsgrond”.*

720 *In zoverre dit artikel de stuiting door een aangetekende brief mogelijk
maakt, oordelen de arresten van 6 september 1982 en 7 maart 1983 dat
deze bepaling afwijkt van het gemene recht en derhalve eng moet worden
geïnterpreteerd.*

725 *Het Hof lijkt echter geen restrictieve interpretatie voor te staan, in zoverre
hetzelfde artikel bepaalt dat de verjaring kan worden gestuit door een
vordering gesteund op een andere rechtsgrond. Weliswaar heeft deze
rechtspraak betrekking op artikel 28 van de voorheen geldende gecoördi-
neerde arbeidsongevallenwetten; maar de desbetreffende bepaling is let-
terlijk herhaald in artikel 70 van de wet van 10 april 1971.*

730 *Het arrest van 16 november 1963 beslist dat artikel 28 niet de beperking
inhoudt dat de vordering gesteund op artikel 1382 B.W. gericht moet zijn
tegen de werkgever of de verzekeraar, maar dat de verjaring ook gestuit*

735 wordt, wanneer schadevergoeding van een derde wordt gevraagd. Het is
 dus hoegenaamd niet vereist dat de vordering bedoeld in artikel 70 van
 de Arbeidsongevallenwet moet betekend zijn aan of gericht zijn tot dege-
 ne die men wil beletten de verjaring te verkrijgen.

740 Het arrest van 23 februari 1939 – en dat van 12 mei 1976 is in dezelfde
 zin – oordeelt dat de vordering gericht tegen de werkgever de verjaring
 stuit van de vordering ingesteld tegen de verzekeraar, omdat beide vorde-
 ringen een verschillende oorzaak hebben: de eerste vindt haar oorzaak in
 de arbeidsovereenkomst tussen de werknemer en zijn werkgever, de
 tweede in de verzekeringsovereenkomst gesloten tussen de werkgever
 en zijn verzekeraar.

745 In dit verband moge worden opgemerkt dat zowel het vroeger geldende
 artikel 28 als het thans van toepassing zijnde artikel 70 in de Franse ver-
 sie spreken van een vordering “fondée sur une autre cause” en in het Ne-
 derlands gewag maken van een rechtsvordering “gesteund op een andere
 rechtsgrond”.

750 Kennelijk stond de wetgever het onderscheid tussen de oorzaak en de
 rechtsgrond van de vordering niet duidelijk voor ogen. Bij de interpretatie
 van de besproken bepaling mag men zich dus niet al te zeer vastklampen
 aan een streng juridische omschrijving van beide begrippen.

755 Grondgedachte van die bepaling lijkt te zijn dat de vordering tot betaling
 van arbeidsongevallenvergoeding wordt gestuit door elke andere vorde-
 ring die ertoe strekt vergoeding te bekomen van de schade die het onge-
 val heeft veroorzaakt en door de arbeidsongevallenverzekering wordt ge-
 dekt.

760 Niet in aanmerking komt bijvoorbeeld een vordering tot vergoeding van
 stoffelijke of morele schade, omdat de arbeidsongevallenwetgeving daar-
 op geen toepassing vindt.

765 Stuit de verjaring daarentegen wel de vordering tot vergoeding van de li-
 chamelijke schade gegrond op artikel 1382 B.W. En volgens het arrest
 van 23 februari 1939 stuit de ene vordering tot betaling van arbeidsonge-
 vallenvergoeding – die gericht tegen de werkgever – de verjaring van een
 andere vordering tot betaling van dezelfde arbeidsongevallenvergoeding,
 maar dan gericht tegen de verzekeraar.

Waarom zou dan de vordering tegen de verzekeraar ook niet de verjaring
 stuiten van de vordering gericht tegen het Fonds voor Arbeidsongevallen?

770 *Beide zijn, naar de bewoordingen van artikel 70, “rechtsvorderingen tot betaling wegens het arbeidsongeval”. En beide hebben ook een verschillende oorzaak en een verschillende rechtsgrond.*

De vordering gericht tegen de verzekeraar steunt op de verzekeringsovereenkomst die de werkgever met de verzekeraar heeft aangegaan en vindt haar rechtsgrond in artikel 49 van de Arbeidsongevallenwet die de
775 *verzekeraar verplicht alle arbeidsongevallenrisico's te dekken.*

De vordering gericht tegen het Fonds voor Arbeidsongevallen daarentegen vindt haar grondslag in het ontbreken van een verzekeringsovereenkomst en haar rechtsgrond in artikel 58, 2°, van de Arbeidsongevallenwet dat het Fonds ertoe verplicht in dat geval de arbeidsongevallenvergoeding
780 *te betalen.*

Terecht beslist het arbeidshof derhalve dat de verjaring werd gestuit door de vordering ingesteld tegen de verzekeraar.”

(conclusie toenmalig advocaat-generaal Lenaerts vóór Cass. 20 mei 1985, onderstreping toegevoegd)

785

Volgens die conclusie van toenmalig advocaat-generaal Lenaerts houdt de specifieke in artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet bepaalde stuitingsdaad bestaande in “een rechtsvordering tot betaling wegens een arbeidsongeval gesteund op een andere rechtsgrond” dus in dat de vordering tot betaling van arbeidsongevallenvergoeding wordt gestuit door elke andere vordering die ertoe strekt vergoeding te bekomen van de schade die het ongeval heeft veroorzaakt en door de arbeidsongevallenverzekering wordt gedekt, ook al hebben beide vorderingen een ander “voorwerp”. Toenmalig advocaat-generaal Lenaerts staat dus terecht een ruime interpretatie van artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet voor. Uit die conclusie kan ook afgeleid worden dat voor de toepassing van de in artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet bepaalde stuitingsdaad bestaande in “een rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval gesteund op een andere rechtsgrond”, op grond van de tekst van de wet enkel vereist is dat beide rechtsvorderingen (de vroegere vordering, die een stuitende werking heeft, en de latere vordering, waarvan de al dan niet verjaring aan de orde is) strekken tot betaling wegens het arbeidsongeval (d.i. tot het verkrijgen van een vergoeding van de schade die het ongeval heeft veroorzaakt en door de arbeidsongevallenverzekering wordt gedekt) en gesteund zijn op een andere rechtsgrond (d.i. een andere toe te passen rechtsnorm waaraan de vordering wordt getoetst). Het voorwerp van beide vorderingen moet volgens die bepaling bestaan in de betaling wegens het arbeidsongeval (d.i. tot het verkrijgen van een

790

795

800

805

vergoeding van de schade die het ongeval heeft veroorzaakt en door de arbeidsongevallenverzekering wordt gedekt). Artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet vereist voor de toepassing van de daarin bepaalde stuitingsdaad bestaande in "een rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval gesteund op een andere rechtsgrond", niet dat die rechtsvordering hetzelfde voorwerp dient te hebben als de latere vordering.

1.4. Volgens vaste rechtspraak van uw Hof stuit een vordering tot betaling van arbeidsongevallenvergoeding gericht tegen een andere juridische persoon, op grond van artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet de verjaring van de vordering tot betaling van (dezelfde) arbeidsongevallenvergoeding gericht tegen een onderscheiden persoon (Cass. 20 mei 1985, *Arr. Cass.* 1984-85, 1288: de vordering tegen de verzekeraar stuit de verjaring van de vordering tegen het fonds voor arbeidsongevallen; Cass. 23 februari 1939 en Cass. 12 mei 1976, *Arr. Cass.* 1976, 1017: de vordering gericht tegen de werkgever stuit de verjaring van de vordering ingesteld tegen de verzekeraar; die arresten van uw Hof hebben weliswaar nog betrekking op het oude artikel 28 van de vroegere gecoördineerde arbeidsongevallenwetten, maar de desbetreffende bepaling is letterlijk overgenomen in artikel 70 van de huidige Arbeidsongevallenwet). Zelfs een gemeenschappelijke vordering tot vergoeding van de lichamelijke schade gegrond op artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek gericht tegen een derde (niet-werkgever en niet-verzekeraar), stuit op grond van de voornoemde bepaling de verjaring van de vordering tot betaling van arbeidsongevallenvergoeding (Cass. 16 november 1963, *Pas.* 1964, I, 281, weliswaar met betrekking tot het oude artikel 28 van de vroegere gecoördineerde arbeidsongevallenwetten, maar, zoals reeds gezegd, is de desbetreffende bepaling letterlijk overgenomen in artikel 70 van de huidige Arbeidsongevallenwet). Uit een arrest van uw Hof van 7 december 1992 (*Arr. Cass.* 1991-92, 1389) blijkt dat de verjaring van de rechtsvordering tot betaling van de bij de Arbeidsongevallenwet bepaalde vergoedingen (tegen de arbeidsongevallenverzekeraar of het fonds voor arbeidsongevallen) op grond van artikel 70, tweede zin, van die wet kan worden gestuit door een op een andere rechtsgrond gesteunde rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval die door de getroffene of zijn rechthebbende tegen de werkgever is ingesteld.

Welnu, als zelfs een vordering tot betaling van arbeidsongevallenvergoeding gericht tegen een andere juridische persoon, op grond van artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet de verjaring stuit van de vordering tot betaling van arbeidsongevallenvergoeding gericht tegen een onderscheiden persoon (zie de

845 hierboven aangehaalde rechtspraak van uw Hof), en zelfs een gemeenrechtelijke
vordering tot vergoeding van de lichamelijke schade gegrond op artikel 1382 van
het Burgerlijk Wetboek, op grond van het voornoemde artikel de verjaring stuit
van de vordering tot betaling van arbeidsongevallenvergoeding (zie tevens de
850 hierboven aangehaalde rechtspraak van uw Hof), dient aangenomen te worden
dat een vordering gericht tegen de correcte juridische persoon (in deze zaak het
Fonds voor arbeidsongevallen, d.i. de verweerder) tot betaling van een arbeids-
ongevallenvergoeding voor medische kosten van een heelkundige ingreep en
een arbeidsongevallenvergoeding voor de ermee gepaard gaande periode van
tijdelijke arbeidsongeschiktheid op grond van de voornoemde bepaling ook de
855 verjaring stuit van de vordering gericht tegen dezelfde persoon (in deze zaak het
Fonds voor Arbeidsongevallen, d.i. de verweerder) tot betaling van arbeidsonge-
vallenvergoedingen voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die
voorafging aan die heelkundige ingreep. Die laatste twee vorderingen vertonen
immers een nauwer verband met elkaar dan die eerstgenoemde vorderingen: ze
860 zijn gericht tegen dezelfde persoon en strekken beiden tot het verkrijgen van ar-
beidsongevallenvergoeding voor periodes van tijdelijke arbeidsongeschiktheid
(en vertonen beiden een verband met de door het arbeidsongeval veroorzaakte
heelkundige ingreep).

865 1.5. In een arrest van 8 mei 2006 (Arr. Cass. 2006, 1044) overwoog uw Hof:

*“In de zin van artikel 2244 van het Burgerlijk Wetboek strekt een dagvaar-
ding voor het gerecht ertoe de verjaring te stuiten van de vordering die ze
inleidt en van de vorderingen die daarin virtueel begrepen zijn. Om te
870 oordelen of een vordering virtueel begrepen is in de oorspronkelijke vor-
dering, moet tevens rekening worden gehouden met hun voorwerp en
niet, zoals eiser betoogt, met het doel van de wetgeving waarop de vorde-
ringen betrekking hebben.*

*De verjaring van drie jaar, bedoeld in artikel 69 van de Arbeidsongeval-
875 lenwet van 10 april 1971, kan krachtens artikel 70 met name worden ge-
stuit door een rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval,
gesteund op een andere rechtsgrond. Uit laatstgenoemde bepaling kan
niet worden afgeleid dat elke rechtsvordering tot betaling die gegrond is
op een arbeidsongeval, ongeacht haar voorwerp, ertoe zou strekken de
880 verjaring van een vordering met dezelfde rechtsgrond maar met een an-
der voorwerp te stuiten.*

885 *Artikel 6, §3, van die wet, ten slotte, naar luid waarvan de rechter bij uit-
spraak over de rechten van de getroffene en zijn rechthebbenden ambts-
halve naziet of de bepalingen van deze wet nageleefd worden, machtigt
de rechter weliswaar om de klacht van de getroffene of van de rechtheb-
benden ambtshalve aan te vullen wanneer deze hem ontoereikend
schijnt, maar geeft hem daarom nog niet het recht het beschikkingsbegin-
sel te miskennen, door met name het voorwerp van de vordering te wijzi-
gen of door zich een bevoegdheid van bijstand toe te eigenen, welke de
890 wet enkel aan verweerder toekent.*

*Te dezen wou eiser, met zijn dagvaarding van 28 december 1994, ver-
weerder doen veroordelen tot het ten laste nemen van de kinesitherapie-
behandelingen die hij sinds 1 januari 1992 wegens de verergering van zijn
gezondheidstoestand tweemaal daags moest volgen; in de conclusie die
895 hij op 9 januari 1998 neerlegde, heeft eiser zijn vordering uitgebreid om
een bijslag wegens verergering te verkrijgen.*

*Het arrest, dat oordeelt dat het voorwerp van beide vorderingen verschil-
lend is, dat het voorwerp van de eerste vordering strikt beperkt wordt in
de dagvaarding, dat de tweede vordering niet in de eerste is begrepen en
900 dat de rechter het voorwerp van de eerste vordering niet kan wijzigen,
verantwoordt zijn beslissing naar recht dat de dagvaarding de verjaring
van de tweede vordering niet heeft gestuit.”*

(onderstreping toegevoegd)

905 *Maar deze zaak verschilt op meerdere punten van de zaak die aanleiding gaf tot
het voornoemde arrest van uw Hof van 8 mei 2006. Waar het arbeidshof in deze
zaak enkel vaststelt dat de eerste vordering een ander voorwerp had dan de hui-
dige vordering, stelde het arbeidshof wiens arrest niet werd vernietigd door uw
Hof in het arrest van 8 mei 2006, niet enkel vast dat de eerste vordering een an-
910 der voorwerp had dan de tweede, maar ook (1) dat het voorwerp van de eerste
vordering strikt beperkt wordt in de dagvaarding (“veroordelen tot het ten laste
nemen van de kinesitherapiebehandelingen die hij sinds 1 januari 1992 wegens
de verergering van zijn gezondheidstoestand tweemaal daags moest volgen”) en
(2) dat de tweede vordering niet in de eerste is begrepen.*

915

*In deze zaak wordt het voorwerp van de eerste vordering niet zo strikt beperkt in
de dagvaarding: het voorwerp van die vordering is eerder ruim omschreven als
“betaling van de medische kosten van de voorgestelde heelkundige ingreep voor*

920 *het plaatsen van een enkelprothese, evenals de vergoedingen voor de ermee
gepaard gaande periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid'.*

925 Bovendien besliste uw Hof in het arrest van 8 mei 2006 enkel dat uit artikel 70
van de Arbeidsongevallenwet niet kan worden afgeleid dat elke rechtsvordering
tot betaling die gegrond is op een arbeidsongeval, ongeacht haar voorwerp, ertoe
930 zou strekken de verjaring van een vordering *met dezelfde rechtsgrond* maar met
een ander voorwerp te stuiten. Uw Hof sprak zich in dat arrest dus enkel uit over
het geval waarin beide rechtsvorderingen *dezelfde rechtsgrond* maar een ander
voorwerp hebben (en oordeelde logischerwijze dat in dat geval geen sprake kan
zijn van een stuiting van de verjaring op grond van artikel 70, tweede zin, van de
930 Arbeidsongevallenwet, aangezien in die bepaling uitdrukkelijk sprake is van een
rechtsvordering gesteund op een *andere rechtsgrond*), en sprak zich dus niet uit
over het in deze zaak aan de orde zijnde geval waarin beide rechtsvorderingen
een andere rechtsgrond en een ander voorwerp hebben.

935 2. Zowel de eerste, bij dagvaarding van 11 februari 2003 ingeleide, vordering tot
betaling van de medische kosten van de voorgestelde heelkundige ingreep voor
het plaatsen van een enkelprothese, evenals van de vergoedingen voor de er-
mee gepaard gaande periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid, als de bij dag-
vaarding van 10 mei 2007 ingeleide vordering tot betaling van de vergoedingen
940 voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die aan de medische ingreep
voorafging, met name de periode van 16 januari 2002 tot 17 januari 2006, betreft
rechtsvorderingen tot betaling wegens het arbeidsongeval, d.i. tot het verkrijgen
van een vergoeding van de schade die het ongeval heeft veroorzaakt en door de
arbeidsongevallenverzekering wordt gedekt, in de zin van artikel 70, tweede zin,
945 van de Arbeidsongevallenwet.

De rechtsgrond, in de zin van de toe te passen rechtsnorm waaraan de vordering
wordt getoetst, van de eerste, bij dagvaarding van 11 februari 2003 ingeleide,
vordering tot betaling van de medische kosten van de voorgestelde heelkundige
950 ingreep voor het plaatsen van een enkelprothese, evenals van de vergoedingen
voor de ermee gepaard gaande periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid, be-
staat in de artikelen 28 en 28*bis* van de Arbeidsongevallenwet (medische kosten)
en de artikelen 25 en 25*bis* van diezelfde wet (tijdelijke verergeringsvergoedin-
gen voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid). De rechtsgrond van de bij dagvaarding
955 van 10 mei 2007 ingeleide vordering tot betaling van de vergoedingen voor de
periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die aan de medische ingreep vooraf-

ging, bestaat enkel in de artikelen 25 en 25*bis* van de Arbeidsongevallenwet (tijdelijke verergeringsvergoedingen voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid).

- 960 De eerste, bij dagvaarding van 11 februari 2003 ingeleide, vordering tot betaling van de medische kosten van de voorgestelde heelkundige ingreep voor het plaatsen van een enkelprothese, evenals van de vergoedingen voor de ermee gepaard gaande periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid, heeft dus een andere rechtsgrond (de artikelen 28 en 28*bis* van de Arbeidsongevallenwet - medische kosten) dan de bij dagvaarding van 10 mei 2007 ingeleide vordering tot betaling van de vergoedingen voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die aan de medische ingreep voorafging (enkel de artikelen 25 en 25*bis* van de Arbeidsongevallenwet). Aangezien de eerste, bij dagvaarding van 11 februari 2003 ingeleide, vordering een rechtsvordering betreft tot betaling wegens het arbeidsongeval en gesteund is op een andere rechtsgrond (de artikelen 28 en 28*bis* van de Arbeidsongevallenwet) dan de bij dagvaarding van 10 mei 2007 ingeleide vordering (de artikelen 25 en 25*bis* van de Arbeidsongevallenwet) (en dus zowel de eerste met dagvaarding van 11 februari 2003 ingeleide vordering als de huidige met dagvaarding van 10 mei 2007 ingeleide vordering, rechtsvorderingen betreffen tot betaling wegens het arbeidsongeval gesteund op een andere rechtsgrond), werd de verjaring van de tweede genoemde vordering met toepassing van artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet gestuit door die eerstgenoemde vordering (ook al hebben beide vorderingen een “ander voorwerp”).
- 970
- 975
- 980 Aangezien artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet voor de toepassing van de daarin bepaalde stuitingsdaad bestaande in “een rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval gesteund op een andere rechtsgrond”, enkel vereist dat de eerste vordering een rechtsvordering is tot betaling wegens het arbeidsongeval (d.i. tot het verkrijgen van een vergoeding van de schade die het ongeval heeft veroorzaakt en door de arbeidsongevallenverzekering wordt gedekt) gesteund op een andere rechtsgrond (d.i. een andere toe te passen rechtsnorm waaraan de vordering dient te worden getoetst) en dus niet vereist dat die rechtsvordering hetzelfde voorwerp dient te hebben als de latere vordering, voegt
- 985
- 990 het arbeidshof, door te oordelen dat de eerste met dagvaarding van 11 februari 2003 ingeleide vordering de verjaring van de huidige met dagvaarding van 10 mei 2007 ingeleide vordering (met toepassing van artikel 70, tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet) niet stuit op grond van de overweging dat het ging om een vordering met een ander voorwerp dan de huidige (“hetgeen ter zake deter-

995 minerend is”) en aldus voor de toepassing van de in artikel 70, tweede zin, van
de Arbeidsongevallenwet bepaalde stuitingsdaad bestaande in “een rechtsvorde-
ring tot betaling wegens het arbeidsongeval gesteund op een andere rechts-
grond”, te vereisen dat die rechtsvordering ook hetzelfde voorwerp dient te heb-
ben als de latere vordering, een voorwaarde toe aan artikel 70, tweede zin, van
1000 de Arbeidsongevallenwet die daarin niet is vervat. Het arbeidshof acht niet wettig
de omstandigheid dat de eerste met dagvaarding van 11 februari 2003 ingeleide
vordering een ander voorwerp had dan de huidige met dagvaarding van 10 mei
2007 ingeleide vordering, determinerend voor de toepassing van de in artikel 70,
tweede zin, van de Arbeidsongevallenwet bepaalde stuitingsdaad bestaande in
1005 “een rechtsvordering tot betaling wegens het arbeidsongeval gesteund op een
andere rechtsgrond”, aangezien (enkel) de omstandigheid dat die eerste vorde-
ring een andere rechtsgrond had dan de huidige vordering, determinerend is voor
de toepassing van die stuitingsdaad. Aangezien de eerste met dagvaarding van
11 februari 2003 ingeleide vordering een rechtsvordering betreft tot betaling we-
1010 gens het arbeidsongeval en gesteund is op een andere rechtsgrond (de artikelen
28 en 28*bis* van de Arbeidsongevallenwet) dan de huidige met dagvaarding van
10 mei 2007 ingeleide vordering (enkel de artikelen 25 en 25*bis* van de Arbeids-
ongevallenwet) (en dus zowel de eerste met dagvaarding van 11 februari 2003
ingeleide vordering als de huidige met dagvaarding van 10 mei 2007 ingeleide
1015 vordering, rechtsvorderingen betreffen tot betaling wegens het arbeidsongeval
gesteund op een andere rechtsgrond), en de verjaring van de tweede genoemde
vordering bijgevolg met toepassing van artikel 70, tweede zin, van de Arbeids-
ongevallenwet werd gestuit door die eerstgenoemde vordering, kan het arbeidshof,
door enkel vast te stellen dat het ging om een vordering met een ander voorwerp
1020 dan de huidige en door met zijn vaststellingen niet uit te sluiten dat beide rechts-
vorderingen een andere rechtsgrond hadden, uit zijn overweging dat “het ging
om een vordering met een ander voorwerp dan de huidige, hetgeen ter zake de-
terminerend is” niet wettig afleiden dat er geen sprake is van een stuiting.

1025 3. Volledigheidshalve merkt de eiser nog op dat hij over het vereiste belang be-
schikt om de in het eerste onderdeel van het middel uiteengezette grief aan te
voeren. Immers, ervan uitgaande dat de oorspronkelijke dagvaarding van 11 fe-
bruari 2003 stuitende werking heeft op de verjaring van de huidige vordering,
bleef de stuiting voortduren gedurende de volledige procedure en nam zij dus
1030 slechts een einde op het ogenblik van het eindvonnis van 18 november 2005,
zodat vanaf dat ogenblik een nieuwe verjaringstermijn van drie jaar begon te lo-
pen en die verjaringstermijn verstreek op 18 november 2008. Op 10 mei 2007

1035 was de vordering dan ook nog niet verjaard. Bovendien was de vordering nog niet verjaard op het ogenblik van de stuitingsdaad bestaande in de eerste dagvaarding: de oorspronkelijke verjaringstermijn van drie jaar begon te lopen op 16 januari 2002 zodat op het ogenblik van de eerste dagvaarding, zijnde 11 februari 2003, de vordering nog niet was verjaard.

1040 *Met betrekking tot het tweede onderdeel*

1. Krachtens artikel 70, eerste zin, van de Arbeidsongevallenwet worden de verjaringen van drie jaar bepaald bij artikel 69 op de gewone wijzen gestuit.

1045 Krachtens artikel 2244 van het Burgerlijk Wetboek stuit een dagvaarding voor het gerecht de verjaring.

1050 Op grond van de voornoemde bepalingen stuit een dagvaarding voor het gerecht als gewone stuitingswijze de verjaring van drie jaar bedoeld in artikel 69 van de Arbeidsongevallenwet.

1055 Een dagvaarding stuit de verjaring voor de vordering die zij inleidt en voor de vorderingen die daarin virtueel begrepen zijn (bv. Cass. 29 december 1986, *Arr. Cass.* 1986-87, 568; Cass. 29 maart 1984, *Arr. Cass.* 1983-84, 1016; Cass. 9 april 1981, *Arr. Cass.* 1980-81, 912). Voor de stuiting van de laatstgenoemde vordering is vereist dat het voorwerp van die vordering virtueel begrepen is in het voorwerp van de bij dagvaarding gestelde vordering (Cass. 17 maart 2002, *R.W.* 2003-04, 1101; Cass. 7 mei 2001, *J.T.T.* 2001, 410, noot C. WANTIEZ; zie ook Cass. 8 mei 2006, *Arr. Cass.* 2006, 1044). Opdat een vordering virtueel in een andere zou zijn begrepen, mag zij niet nieuw zijn in haar juridisch voorwerp, maar alleen in de concrete invulling ervan, voor zover die invulling de concrete aard van de oorspronkelijke vordering niet wijzigt, maar die slechts nader preciseert, aanvult of verbetert (zie Cass. 4 mei 1990, *Arr. Cass.* 1989-90, 1138; Cass. 29 maart 1984, *Arr. Cass.* 1983-84, 1016; Cass. 9 april 1981, *Arr. Cass.* 1980-81, 912). Wanneer uit de bewoordingen van de oorspronkelijke vordering duidelijk is dat de eiser, minstens in zijn achterhoofd, al bij het instellen van de eerste vordering de bedoeling had ook het voorwerp van de tweede vordering te vragen, is die tweede vordering daarin virtueel begrepen. Om te oordelen of een nieuwe vordering virtueel begrepen is in de bij dagvaarding ingeleide vordering, moet

1070 concreet worden nagegaan of het voorwerp van de oorspronkelijke eis en het
door die eis nagestreefde doel ruimte heeft gelaten voor de nieuwe eis (C. LE-
BON, “Stuiting, schorsing en verlenging van verjaringstermijnen”, in *Gandaius*, I.
CLAEYS (ed.), *Verjaring in het privaatrecht. Weet de avond wat de morgen*
1075 *virtueel begrepen is in de bij dagvaarding ingeleide oorspronkelijke vordering,*
moet tevens rekening worden gehouden met hun voorwerp en niet met het doel
van de wetgeving waarop de vorderingen betrekking hebben (Cass. 8 mei 2006,
Arr. Cass. 2006, 1044).

1080 Uw Hof is bevoegd na te gaan of de feitenrechter op grond van de door hem aan-
gegeven feitelijke elementen wettig heeft kunnen afleiden dat een tweede latere
vordering al dan niet virtueel begrepen is in de oorspronkelijk gestelde vordering
(Cass. 27 oktober 2006, C.04.0380.N, www.cass.be).

1085 2. Het arbeidshof sluit ook de toepassing van de in artikel 2244 van het Burgerlijk
Wetboek bepaalde stuitingsdaad bestaande in een dagvaarding voor het gerecht,
uit op grond dat de eerste oorspronkelijke vordering een ander voorwerp had dan
de tweede huidige vordering, wat ter zake determinerend is. Met die overweging
geeft het arbeidshof ook aan dat de huidige vordering niet virtueel inbegrepen was
1090 in de eerste vordering (dagvaarding) (aangezien een nieuwe virtueel in de eerste
vordering inbegrepen vordering geacht moet worden hetzelfde voorwerp te heb-
ben als die eerste vordering).

Uit de overwegingen van het arbeidshof dat uit de oorspronkelijke dagvaarding
1095 van 11 februari 2003 niet blijkt dat de eiser ook een vordering stelde voor de pe-
riode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid voorafgaand aan de medische ingreep
en hij integendeel enkel een vordering stelde voor de periode van tijdelijke ar-
beidsongeschiktheid die gepaard gaat met de medische ingreep, of met andere
woorden voor de periode die volgde op die medische ingreep, blijkt dat het ar-
1100 beidshof oordeelt dat de in de oorspronkelijke dagvaarding van 11 februari 2003
vermelde “*vergoedingen voor de ermee gepaard gaande periode van tijdelijke*
arbeidsongeschiktheid” enkel slaan op de vergoedingen voor de periode van tij-
delijke arbeidsongeschiktheid die volgde op, en dus niet voor degene die vooraf-
ging aan, de medische ingreep.

1105 De in de oorspronkelijke dagvaarding van 11 februari 2003 vermelde “*vergoedin-*
gen voor de ermee gepaard gaande periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid”

- 1110 slaan evenwel zowel op de vergoedingen voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die volgde op, als voor degene die voorafging aan, de medische ingreep. Onder "*ermee gepaard gaande*" dient immers zowel eraan voorafgaande als erop volgende te worden verstaan. Door te beslissen dat uit de oorspronkelijke dagvaarding van 11 februari 2003 niet blijkt dat de eiser ook een vordering stelde voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid voorafgaand aan de medische ingreep en dat hij integendeel enkel een vordering stelde voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die volgde op die medische ingreep, 1115 beslist het arbeidshof aldus dat die oorspronkelijke dagvaarding van 11 februari 2003 iets niet inhoudt wat ze wel inhoudt, en miskent het dus de bewijskracht ervan.
- 1120 De bij dagvaarding van 10 mei 2007 ingeleide vordering tot betaling van de vergoedingen voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die aan de medische ingreep voorafging, met name de periode van 16 januari 2002 tot 17 januari 2006, was wel al virtueel begrepen in de eerste met dagvaarding van 11 februari 2003 ingeleide vordering tot betaling van de medische kosten van de voorgestelde 1125 heilkundige ingreep voor het plaatsen van een enkelprothese, evenals van de vergoedingen voor de *ermee gepaard gaande* periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid. Onder de eerste vordering tot betaling van de medische kosten van de voorgestelde heilkundige ingreep en van de vergoedingen voor *de ermee gepaard gaande* periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid, dient immers ook de vordering tot betaling van vergoedingen voor de tijdelijke arbeidsongeschiktheid die 1130 aan de medische ingreep voorafging, te worden begrepen. De woorden "*ermee gepaard gaande*" moeten immers ook begrepen worden als eraan voorafgaande. Bovendien houden beide vorderingen verband met dezelfde heilkundige ingreep: ook de huidige vordering tot betaling van vergoedingen voor de tijdelijke arbeidsongeschiktheid die aan de medische ingreep voorafging, 1135 vertoont een verband met die medische ingreep: het is immers precies als gevolg van die voorafgaande tijdelijke arbeidsongeschiktheid dat die heilkundige ingreep noodzakelijk was. Het voorwerp van de huidige vordering bestaande in de betaling van vergoedingen voor de tijdelijke arbeidsongeschiktheid die aan de medische ingreep voorafging, 1140 maakt slechts een precisering uit van het voorwerp van de eerste vordering bestaande in de betaling van (de medische kosten van de voorgestelde heilkundige ingreep voor het plaatsen van een enkelprothese, evenals van) de vergoedingen voor *de ermee gepaard gaande* periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid, en was derhalve ook al virtueel in dat voorwerp van de eerste vordering begrepen.
- 1145 Door het tegendeel te beslissen, schendt het arbeidshof de artikelen 70, eerste zin, van de Arbeidsongevallenwet en 2244 van het Burgerlijk Wetboek.

1150 3. De eiser merkt nog op dat hij geen eensluidend verklaard afschrift van zijn eerste dagvaarding van 11 februari 2003 bij de voorziening dient te voegen, aangezien de bewoordingen en de inhoud van die dagvaarding blijken uit het bestreden arrest zelf (zie o.m. blz. 1, laatste alinea, eerste en tweede zin, van het bestreden arrest).

1155 **OM DEZE REDENEN**

Concludeert de eiser dat het uw Hof behage

- de bestreden beslissing te vernietigen,
- de zaak en de partijen te verwijzen naar een ander arbeidshof,
- 1160 - uitspraak te doen over de kosten als naar recht.

Gent, 1 maart 2017

Voor de eiser,

1165

Willy van Eeckhoutte,
advocaat bij het Hof van Cassatie.

1170

Geen pro-fisco verklaring van vrijstelling van rolrecht bijgevoegd, gelet op artikel 269¹, laatste lid, van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten.

1175